

CÁCH SỐNG TRONG ĐẠO PHẬT.

Hòa Thượng Thích Nhật Quang .

Hòa thượng Viện trưởng thường nói với chúng tôi:

“Mấy chú khỏi đi cầu an cầu siêu, chỉ lo tu thôi.”

Tại sao các nơi người ta làm như vậy mà Ngài không làm như vậy? Nhiều Phật tử ở đây rất phiền quý thầy về việc này. Thật ra không đến theo lời mời của quý vị, chúng tôi cũng thấy hơi thiếu một chút, gọi là tình làng nghĩa xóm.

Nhưng về phần tu hành, quả thực phải như vậy thôi. Nếu chúng tôi không đủ đạo lý, chưa thực sự yên ổn, giải thoát thì có đến với quý vị cũng chẳng giúp được gì.

Niệm tụng là đọc lại những lời Phật dạy, mà bản thân mình chưa thực hành được thì tiếp độ, cầu nguyện cho ai?

Giá trị trong đạo Phật chính là sự an lạc từ thân tâm mình tỏa ra, khiến người cảm phục và chuyển đổi theo.

Người đã chết hoặc sắp chết, sáu căn không còn tác dụng nữa, nghe được gì, sửa được gì? Cho nên việc tụng đọc không có kết quả bao nhiêu.

Bây giờ còn sống còn mạnh khỏe nên chuẩn bị, nên lo.

Nên Thầy chúng tôi thường nhắc: “Phật độ sinh chứ không độ tử”.

Tụng kinh trợ tiến chỉ là an ủi phần nào thôi. Ngay trong hiện tại mình lo tu cho có kết quả, từ đó đem kinh nghiệm bản thân dạy Phật tử tu hành cho đúng đắn. Như vậy mới thật sự vì nhau, chứ không phải lấy việc cầu an cầu siêu hết nhà này đến nhà kia, gọi là lợi sanh.

Đức Phật ngày xưa không có làm việc này.

Thành ra đạo Phật là đạo cứu sinh, giải quyết ngay hiện tại, chuẩn bị trong hiện tại. Phải có niềm tin thật vững vàng rằng mình có khả năng thành Phật, có khả năng làm chủ được mình.

Đó là niềm tin đối với chánh pháp, đối với đức Phật. Tất cả Phật tử có được niềm tin này, kiên cố, sắt đá, không bị lay chuyển bất cứ thứ gì hết, thì việc tu tập chắc chắn sẽ thành công.

Nhiều Phật tử khi làm ăn khá, thường xuyên đến chùa. Tới khi sa sút, cuộc sống khó khăn thì ngại không đến chùa nữa, niềm tin theo đó cũng tan mất. Chúng ta phải làm sao kiên toàn lại điều này?

Vấn đề thất bại trong cuộc đời ai chẳng có. Đó là trên phương diện cuộc sống, chứ can chi đến việc tu hành, đến trí tuệ của mình. Cho nên quan niệm đến với đạo bằng hình thức vật chất thế gian là một quan niệm sai lầm.

Ta đến chùa để tu học Phật pháp, chớ đâu phải để vì mục đích nào khác. Ai tiếp, ai mời cũng được; không tiếp không mời cũng chẳng sao. Chỉ cần lòng thanh thản trút hết muộn phiền bên ngoài cổng chùa, vào cửa Phật là để sống với Phật, với sự bình an nội tại trong tâm chớ không phải sống với người ngoài, kể cả quý thầy hay quý cô.

Không nên lấy việc thành bại ở đời làm cản trở việc tu học của mình. Lẽ ra càng thất bại thế gian, ta lại càng thấm nhuần hơn về giáo pháp, tin sâu hơn Phật pháp mới đúng. Bởi đức Phật đã dạy như vậy, ngày nay chính bản thân mình trải qua, quả thật không sai. Ý thức được như vậy, đời sống tu hành của Phật tử sẽ rất vững chãi và không bị lệ thuộc vào tất cả hình thức bên ngoài. Nên nhớ niềm bình yên không dành riêng cho người có tiền của hay người có địa vị trong xã hội.

Niềm bình yên ấy là vinh dự chung cho những ai biết sống, biết buông bỏ những linh kinh trong cuộc đời này. Đó là những người có trí tuệ.

Không luận lớn tuổi nhỏ tuổi, nam nữ, giàu nghèo, ai biết buông bỏ cái giả và hàm dưỡng cái thật đều có thể quay về sống bình yên cả. Phật tử chúng ta càng sốt sắng hơn ai hết để thực hiện niềm tin ấy.

Thứ hai là phải thực hành.

Học Phật pháp chỉ là phương tiện thôi, quan trọng ở nơi sự thực hành. Ví dụ người Phật tử quy y Tam Bảo: Quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng có nghĩa là trở về sống với Phật với Pháp với Tăng. Kế đó Phật dạy người Phật tử tại gia phải giữ năm giới, không cố ý giết người, làm mất mạng chúng sinh, không gian tham trộm cướp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu, dùng các chất nghiện.

Phật tử đã nghe và phát tâm thọ trì những điều giới đó rồi, bây giờ mỗi đêm cứ đọc lại mà không áp dụng, như vậy có gọi là giữ giới không? Thưa không! Như vậy quý vị chưa phải là Phật tử.

Người Phật tử biết giữ giới không cần thiết phải tụng lại những điều giới đó. Mà khi tham nổi lên, mình chặt đứt không cho tham nữa. Lòng nóng giận, sân hận, thù hằn nổi dậy, mình chặt đứt không cho nó tiếp tục phát triển nữa. Đó là người biết cách giữ giới.

Người đó là người có sức mạnh, là người đại lực lượng trong cuộc sống này. Chúng ta phải biết cách áp dụng và áp dụng được, thì mới hưởng pháp vị của Phật dạy.

Thứ ba là nhận cho được tâm an tịnh.

Ngay trong lòng mỗi chúng ta đều có tâm thanh tịnh bình an cả. Hôm nào đó chúng ta bỗng cảm thấy sao trong lòng mình bình yên quá. Đó là gì? Chính là tâm thanh tịnh hiện hữu nơi mình vậy.

Nó không phải từ làn gió mát, từ bầu trời trong, hay từ những lời an ủi của ai đó đưa đến, mà nó tự nhiên như vậy. Thường ngày chúng ta cứ chạy theo bên ngoài, lao xao chộn rộn mãi nên không nhận ra những giây phút bình an sẵn có nơi mình.

Vì vậy chỉ cần bỏ hết những lao xao lộn xộn xuống thì sự bình an đó phát ra. Điều này rõ ràng rành như vậy. Đây chính là gốc của sự tu.

Ta bình an khi uống một chung trà, bình an khi nghe một bản nhạc, bình an khi nghe lời khen ngợi... tất cả những bình an sung sướng ấy, không phải là bình an thật sự. Khi những thứ đó không còn, ta cảm thấy tiếc nuối, thiếu vắng và tâm trở nên dao động bất an.

Tóm lại, các pháp bên ngoài chỉ là miếng mồi độc hại, đánh mất sự bình an của chính mình.

Cho nên Phật thường nói người đam mê, chạy theo ngũ dục sẽ không bao giờ thỏa mãn, như người khát uống nước biển vậy.

Tìm sự bình an trong các pháp sanh diệt, chính là đánh mất sự bình an vĩnh cửu của chính mình.

Hòa Thượng Thích Nhật Quang .

Trích trong : Suối Thiền